

Til § 9. (Indtægt ved Forbrug af Formue og Stiftelse af Gæld.)

Til 1. a. Ved Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret 1881—82 § 4 og Finansloven for 1882—83 § 10 I. Nr. 1. og senere ved Finansloven for 1884—85 § 10 I. Nr. 1 blev der givet Finansministeren Bemyndigelse til at indrømme forlænget Afdragsfrihed i henholdsvis 3 Aar og 5 Aar for det Interessentstiftabet for Damholt-Hodsager Mergelbane ved Finansloven for 1878—79 under Ringløbing Amtsraads Selvfkyldnerkaution tilstaaede rentefri Statslaan, stort 102,400 Kr. Senere søgte Finansministeriet ved Forslag til Finanslov for 1889—90 Bemyndigelse til for et Tidsrum af 5 Aar at indrømme en Nedsættelse i de betingede Afbetalingsvilkår for Laanet; men i Overensstemmelse med den af Folketingets Finansudvalg over nævnte Finanslovsforslag afgivne Betænkning blev et Beløb af 67,400 Kr. af Gælden eftergivet, hvorhos der indrømmedes Laantageren Frihed indtil 11te September 1893 for at afdrage Resten 35,000 Kr. Debitor har derefter afbetalt 700 Kr. halvaarlig paa Gælden, der nu efter Betaling af det den 11te Marts 1899 forfaldne Afdrag udgør til Rest 26,600 Kr.

Fra Interessentstiftabets Bestyrelse er der imidlertid til Finansministeriet og Rigsdagens Folketing indkommet Andragende om Eftergivelse af nævnte Restgæld, idet Bestyrelsen for Interessentstiftabet har henvist til de store økonomiske Vanfæligheder, Banen vedblivende har at kæmpe med som Følge af, at Afrømningen har viist sig forbunden med uventede og uforholdsmæssig store Omkostninger, medens Mergelen baade i Kvælitet og Kvantitet har viist sig ringere end paaregnet, hvortil kommer, at Banens Vedligeholdelse stedse kræver større Udgifter, saa at Interessentstiftabet befinder sig i en meget vanfælig økonomisk Stilling. Det i Folketinget indbragte Andragende er af Ringet henvist til Finansministerens Underfølgelse.

Medens Finansministeriet i det foreliggende ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at søge Restlaanet eftergivet, har man dog under Hensyn til den Andragendet af Ringløbing Amtsraad og Landbrugsministeriet givne Anbefaling ment at burde komme Interessentstiftabet til Hjælp ved at søge Bemyndigelse til at kunne indrømme Interessentstiftabet Afdragsfrihed indtil 11te September 1904, dog saaledes at Finansministeriet kun vil tage Bestemmelse om Udsættelsen for 1 Aar ad Gangen, saa at Bestyrelsen aarlig maa indgive det fornødne Andragende om Henstand med Afdragenes Betaling, ledsaget af Oplysning om Resultatet af Driften for det forløbne Aar og øvrige Oplysninger om Foretagendets Status.

Man søger derfor Bemyndigelse til at indrømme Interessentstiftabet en saadan Udsættelse med Afbetalingen, hvorefter næste Afbetaling skal ske senest den 11te September 1904.

Til 1. b. I Finansaaret 1893—94 blev der tilstaaet daværende praktiserende Læge paa Den Fjurr Lauritz Christen Ludvig Schøtz-Jensen et Etableringslaan af Statskassen, stort 600 Kr., paa de sædvanlige Vilkår, derunder at Gælden skulde forrentes med 4 pCt. aarlig og afbetales med 50 Kr. i hver 11te Juni og hver 11te December Termin, første Gang i 11te Juni Termin 1894. Som Kautionist og Selvfkyldner for Gælden stillede Debitor sin Fader, pensioneret Klokker, Kantor og Lærer i Bordingborg Christen Jensen. Den 16de September 1897 afgik Debitor ved Døden, efter at Gælden ved efterhaanden erlagte Afdrag var nedbragt til 250 Kr., og det viste sig derefter, at Kautionisten allerede under 30te Juli s. A. var afgaaet ved Døden. Det er oplyst, at Debtors Enke har overtaget Boet efter sin Mand som eneste og myndig Arving, medens Kautionistens Enke henfædder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand. Begge de nævnte Enker have erklæret sig ude af Stand til at betale Gælden, idet Debtors Enke har oplyst, at hun i fuldstændig Afendskab til Følgerne og uden at raadsørge andre har overtaget sin afdøde Mand's Bo, der ingen Ariver indeholdt, medens Kautionistens Enke har gjort gældende, at det beror paa en Fejltagelse af den, der paa hendes Vegne anmeldte Mandens Død for Skifteretten, at Boet ikke blev hende udlagt som Bederlag for Begravelsesudgifter, da hendes Mand ikke efterlod mere, end hvad der er medgaaet til Husleje og Begravelsesomkostninger. Da man har Grund til at tro, at det forholder sig som anført, og at begge de nævnte Enker ere ganske ufornuende og ude af Stand til at betale Gælden eller nogen Del af samme, søger man herved Bemyndigelse til at eftergive Restgælden med paaløbne Renter.